

zátonyra, ebben a kérdésben pedig Bidault egy olyan javaslattal jött, amely a szovjet kívánságokat is kielégíthette volna, azonban ez a javaslat tárgyalásra sem került. A franciák ugyanis helyeselték azt, hogy a jóvátételt a folyó termelésből fizessék, csupán ahhoz ragaszkodtak, hogy a jóvátétfizetés pontos feltételeit és lehetőségeit szakbizottság állapítsa meg. Franciaország még ma is ragaszkodik ahhoz, hogy a végleges megállapodás Németországra vonatkozólag a négy nagyhatalom között jöjjön létre, és hogy ebben a megállapodásban Franciaországnak komoly biztosítékokat kell kapnia a Rajna-vidék és a Ruhr-vidék ellenőrzésére, illetve nemzetközivé tételére vonatkozóan.

Tekintettel arra, hogy az osztrákkérdés tárgyalásával kapcsolatban Londonban nyilvánvalóvá vált az úgynevezett szakadás után is az az orosz szándék, hogy a négyes funkciója továbbra is fenntartassék, meg lehet állapítani, hogy úgy az angol, mind az orosz, mind a francia álláspont (utóbbi legalább is elvileg) a nagyhatalmak közti megegyezés szükségességével és lehetőségével számol. Ami mármost az amerikai álláspontot illeti, erre nézve információim szerint annyit kell megjegyezni, hogy meglehetősen ellentét van a helyzet megítélésében az amerikai katonai és diplomáciai körök között. Míg Marshall, Foster Dulles és Bedell Smith hajlandók volnának a Ruhr-vidék nemzetközi ellenőrzését, legalább látszatát megvalósítani, addig Clay generális és Murphy kiküldött, nem beszélve a németországi amerikai parancsnokság és az amerikai hadügyminisztérium egyéb vezető alakjairól, kategorikusan elleneznek minden négyhatalmi, vagy nemzetközi beleszólást a Ruhr-kérdésbe és a nyugatnémet kérdésekbe általában. Persze a megegyezés híveinek javaslatai is csak látszat koncessziókat jelentenének, de mégis nyitva hagynák az ajtót a négyhatalmi együttműködésre. Ilyen jellemző amerikai „áthidaló megoldás” az a Bedell Smith-nek és Foster Dullesnek tulajdonított terv, hogy a Ruhr-vidék ellenőrzését egy olyan nemzetközi szerv vegye át, amelynek tagjai Franciaország és a Benelux államok. Szóval olyan megoldást keresnek, amely Amerikát látszólag, a Szovjetuniót azonban ténylegesen kizárná az ellenőrzésből. Bidault miniszter, aki ma Brüsszelbe utazik, állítólag erről a kérdéstről fog tárgyalni belga kormányférfiakkal. A Quai d'Orsay-n persze nincsen kizárva, hogy hivatalos személyekkel is találkozni fog, teszik hozzá óvatosan. Információim szerint Bidault elutazása előtt hosszan tárgyalt Alphand-nal, aki a londoni konferencián a francia delegáció gazdasági főszakértője volt. A kiszivárgott hírek szerint Alphand és Bidault tárgyalásai rendkívül sürgős és fontos materiára vonatkoztak, úgyhogy valószínűnek látszik az a feltevés, hogy Bidault Brüsszelben a nyugatnémetkérdésről és annak vonatkozásairól fog tárgyalni.

PIL 283. f. 12/109. ó. e. (egykorú másolat)

407. KÁROLYI MIHÁLY TÁVIRATA A MAGYAR KÜLÜGYMINISZTERIUMHOZ

(Párizs, 1947. december 20.)

Pénzügyminiszter¹ ma Erős tanácsos kíséretében Quai d'Orsay gazdasági hivatalának vezetőjénél eljárt magyar zsidó arany ügyében. Franciák kilátásba helyezték arany visszaadását. Lebonyolítás innsbrucki magyar misszióval egyetértésben fog történni. Miniszterelnök, Rákosi miniszterelnök-helyettes, Gerő és Vas miniszterek értesítendőek.

KÜM irattára. Párizsi táviratok (eredeti tisztázat)

¹ Nyárádi Miklós.